

OCH ♥ TEATR

Larry McMurtry
Czułe słowa

(Terms of Endearment)

Tłumaczenie: Rubi Birden
Reżyseria: Paweł Paszta

Obsada: Alicja Czerniewicz, Aleksandra Popławska /
Katarzyna Gniewkowska, Eliza Rycembel,
Krzysztof Dracz, Sławomir Holland, Karol Lelek

Premiera: 25 czerwca 2024

Larry McMurtry

Czułe słowa

(Terms of Endearment)

Reżyseria:
Paweł Paszta

Adaptacja:
Dan Gordon

Tłumaczenie:
Rubi Birden

Reżyseria światła:
Paweł Paszta

Kompozytor:
Tomasz Jakub Opałka

Scenografia i kostiumy:
Aleksandra Szempruch

**Asystentka ds. scenografii
i kostiumów:**
Małgorzata Domańska

Realizacja światła:
Rafał Piotrowski

Realizacja dźwięku:
Michał Tatar

**Producent wykonawczy
i asystent reżysera:**
Krystian Zajdel

Obsada:
Aurora Greenway: **Aleksandra Popławska/Katarzyna Gniewkowska**
Emma Greenway: **Eliza Rycembel**
Garrett Breedlove: **Krzysztof Dracz**
Patsy Clark / Doris / Pielęgniarka: **Alicja Czerniewicz**
Flap Horton: **Karol Lelek**
dr Maise: **Sławomir Holland**

Premiera: 25 czerwca 2024

„Czułe słowa” (oryginalny tytuł: „Terms of Endearment”) są prezentowane dzięki specjalnej umowie z Broadway Licensing, 440 Park Av. South, 11th Floor, New York, NY 10016, www.broadwaylicensing.com. Prawa autorskie Autora i Tłumaczki do tej sztuki reprezentuje Agencja ADiT.

Ewa Woydyłło-Osiatyńska

Nieczułe słowa

Dla moralistów, idealistów i marzycieli rodzina to współobecność osób obdarzających się nawzajem bezwarunkową miłością, zaufaniem, szacunkiem, lojalnością, wsparciem i czym tam jeszcze. Natomiast dla wielu z nas, żyjących w realu, jest to pole minowe, przez które każdy musi się przedrzeć, pragnąc wytyczyć własną życiową drogę. Co odważniejsi wypróbują po drodze rozmaite uniki i chwyt, mające ochronić własną podmiotowość i samostanowienie, ale i tak prawie nikomu nie udaje się przeżyć rodzinnego pola minowego bez traum, urazów i zranień. Ci z nas, którzy nawet zdolają w porę zerwać krępujące pęta, mogą potem długo dźwigać bagaż swoich okaleczeń. Wnoszą go we własne życie rodzinne i nim meblują swoje sypialnie, salony, kuchnie, a także – jakżeby inaczej – pokoiki dziecięce.

Bagaż ten zawiera całą pamięć, zarówno świadomą, jak i nieświadomą, razem z tkwiącymi w jednej lub drugiej śladami urazów – zarówno zabliznionych gładko, jak i szpetnie, ale także niezabliznionych, które nadal mogą krwawić, ropieć i wciąż zagrażać gangreną. W końcu jednak człowiek wyrasta z dzieciństwa i bezradności, krzywdziciele natomiast z czasem łagodnieją, niektórzy oddalają się lub zwyczajnie umierają. Oznacza to, że przeważnie trzeba już na własną rękę poradzić sobie ze wszystkimi zadawnionymi krzywdami.

Gdyby tylko o to chodziło, też byłoby trudno, ale przynajmniej dotyczyłoby to tylko własnego życia. Ale niestety tak nie jest, ponieważ w bagażu dźwigamy nie tylko to, co nas kiedyś zabolowało. Mamy tam również bogaty katalog skalkowanych od naszych rodziców i innych autorytetów ich narcystycznych lub wynikających z kompleksów nawyków, które sobie przyswoiliśmy. Na nich właśnie opierały się kiedyś scenariusze rodzicielskich manipulacji, gaslightingu, degradacji czy umniejszania, zawstydzania, obwiniania i odbierania nam jako dzieciom wiary w siebie. W każdym razie, przez wszystkie lata dzieciństwa nauczyliśmy się od naszych dorosłych ich sposobów dwuznacznej i podchwytliwej komunikacji. W gruncie rzeczy nieżyczliwej, nieempatycznej, ironizującej i mającej na celu... poprawę ich własnego wizerunku oraz zaspokojenie narcystycznego głodu samouwielbienia i dominacji. Tymczasem my sami stawaliśmy się stopniowo uwierzytelnieniem ich krzywdzących nawyków.

To przecież dlatego Emma z *Czułych słówek* – całkiem dorosła, zakochana i już poza domem rodzinnym – zachowuje się identycznie jak Aurora. Też prawi złośliwości, kąsa z zaskoczenia, obmyśla pomysłów przytyki – i to nie tylko wobec matki (jakby w rewanżu), ale również wobec męża, najpierw właściwie bez powodu. Gdy poczuje upokorzenie, lęk

lub bezradność, potrafi się tylko obrazić, rzucić słuchawką, przestać się odzywać, uronić łzę w samotności, a potem ewentualnie zwierzyć się przyjaciółce. „Winowajcom” zaś nie szczędzi dosadnych sarkazmów i impertynencji, podobnych do tych, które ją samą tak bardzo bolały i boją. W sumie, Emma odtwarza w skali 1:1 schemat relacji wyniesionej z domu dzieciństwa. W ten sposób utrwała się, powiela i przekazuje międzypokoleniowo obronny lub raczej pasywno-agresywny model komunikacji pomiędzy bliskimi ludźmi.

Złośliwość, nawet najbardziej dowcipna, jest formą dokuczania. Sarkazm i ironia również. Łapanie za słowa i zaczepki słowne mogą pozorować wesołość, ale tych, którym są dedykowane, boją jak szpile wkluwane w miękkie miejsca. Żartobliwe komentarze obnażające czyjeś ograniczenia, słabości, deficyty lub nieumiejętności stają się w niektórych rodzinach wspólnym, macierzystym i ojczywym narzeczem, a tak naprawdę – wzajemnie zatruwającą mową drobnych nieprzebaczeń i niewypowiedzianych złości.

Bohaterowie *Czułych słówek* prześcigają się w uszczypliwościach, każdy wobec każdego i wszyscy wobec wszystkich. Tymczasem my na widowni mamy dostęp nie tylko do komicznych rozgrywek słownych, lecz

także do bandaży i plastrów, w które wszyscy się pozawijali, żeby to wspólne rodzinne piekielko trochę mniej bolało i aby w ogóle je przetrwać. Przenikliwość autora, kunszt aktorów, wyobraźnia reżysera – wszystko składa się na wyrazisty przekaz emocji i uczuć, jakie osoby dramatu nie tyle żywią wobec siebie nawzajem, ile sobie wzajemnie okazują. W sumie brawo, chociaż przez trzy czwarte sztuki oglądamy tych ludzi na scenie wprawdzie z rozbawieniem, ale też ze swoistą ulgą, że Aurora nie jest naszą matką, że nasz mąż nie przypomina Flapa i że jednak my w naszej rodzinie możemy czuć się bardziej rozumiani, bezpieczniejsi i otoczeni cieplejszą czułością niż Emma. A może niektórzy widzowie utożsamiają się jednak z którymś z bohaterów? I poczują się trochę (lub bardzo) podobnie jak ta młoda kobieta, zaczynająca swoje samodzielne dorosłe życie pod ciągłym ostrzałem kontrolującej i notorycznie nietaktownej matki? Lub jak mąż odkrywający w swojej niedawnej boginie z narzeczeństwa wiecznie niezadowoloną jędzowatą „połowicę”?

Cóż, moc teatru – dzięki postawieniu przed nami lustra – może nagle otworzyć nam oczy na samych siebie lub jakiś aspekt własnego życia. Dopiero gdy wraz z tą nowo poznaną rodziną znajdziemy się w sali szpitalnej, bez zbędnych słów objaśnienia zobaczymy natychmiast i bezgraniczne oddanie matki,

i wciąż narzeczeńską miłość Flapa, i nawet niespodziewanie serdeczną troskę astronauty Garreta, który okazał się naprawdę „miłym facetem”.

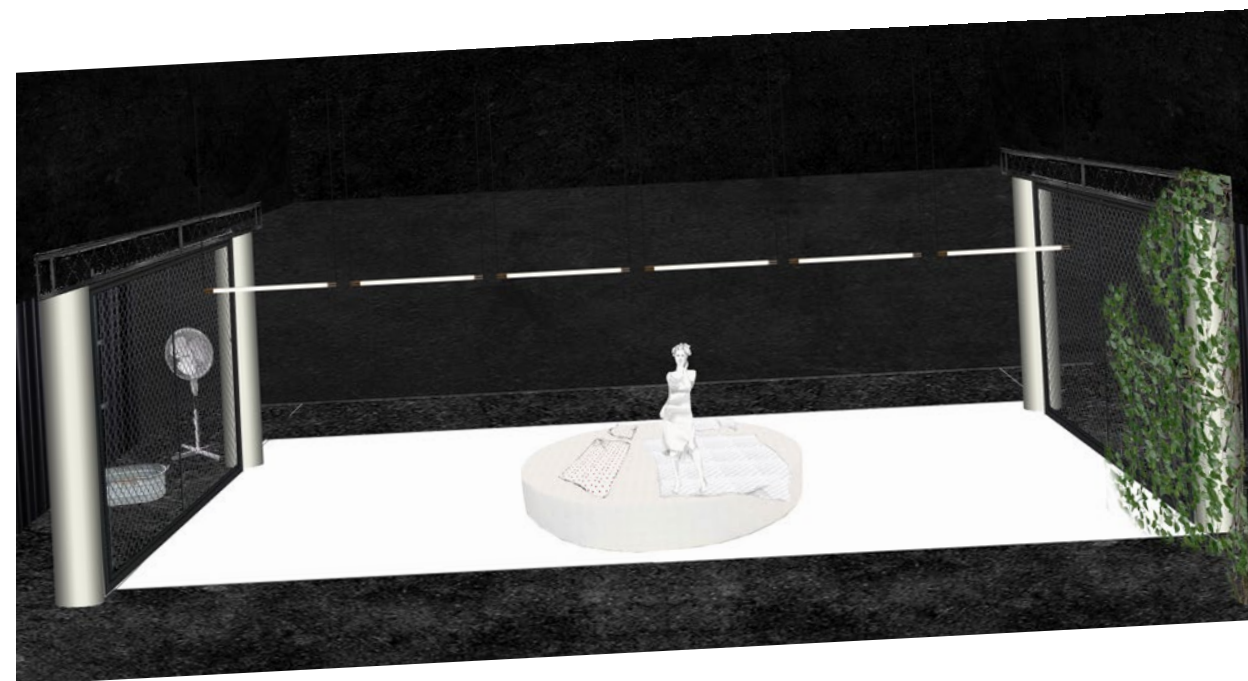
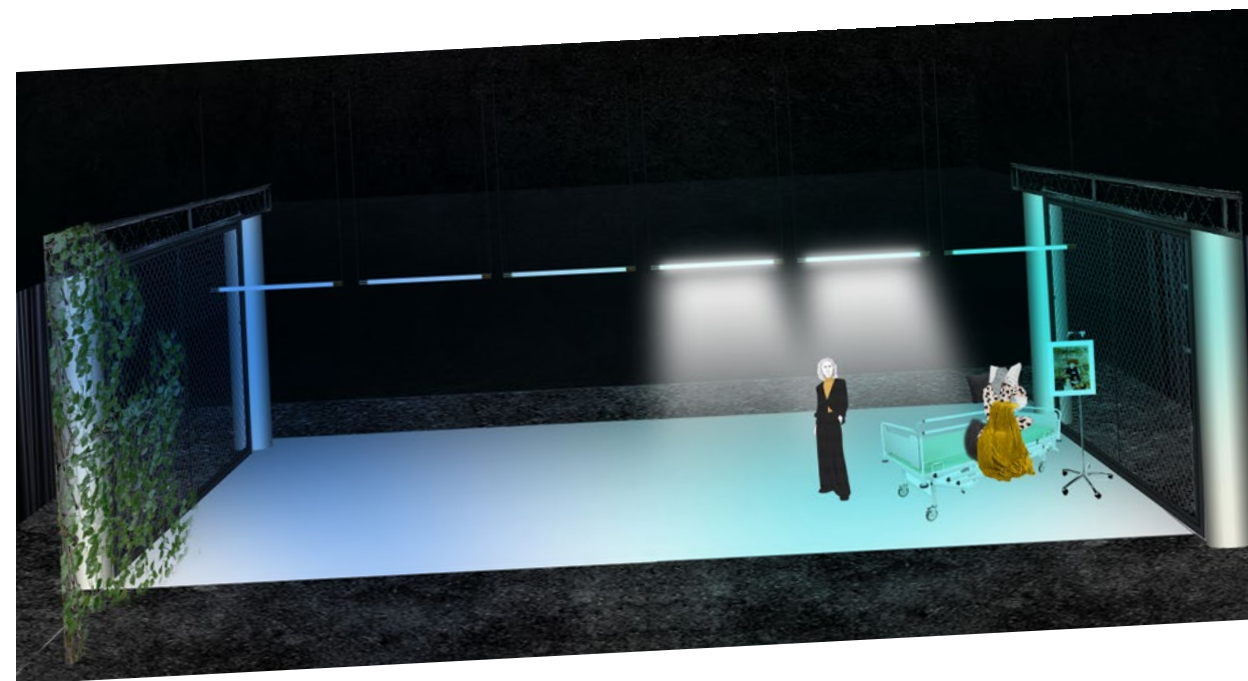
Przemiana? Nawrócenie? Wskreszenie miłości i przyjaźni? Tak, coś w tym rodzaju. Słowo „wskreszenie” trafnie oddaje metamorfozę relacji zachodzącą pod wpływem choroby Emmy. Śmierć ma wymiar Absolutu. Uświadomienie jej nieprzewidywalnej bliskości potrafi wzbudzić w zatwardziałej duszy skrucę, opamiętać szaleńca, otrzeźwić zamrozonego. Dan Gordon napisał w gruncie rzeczy sztukę o miłości, co widzimy i czujemy w zakończeniu dramatu.

Mówić o miłości zawsze warto. Więc porozmawiajmy.

Miłość niełatwo zdefiniować, nie nadaje się do obiektywnych ocen. Chyba trzeba przyjąć, że jeśli ktoś wierzy, że kocha, to kocha. Ważniejszą kwestią jest, JAK kocha. Istnieją bowiem różne rodzaje miłości. Najwcześniejsze miłości bywają przeważnie romantyczne, koronkowe i niewinne, karmiące się tęsknotą i marzeniami. Przemijają zwykle jak przelotne chwile, niezauważalnie, po cichu. Z czasem w miłość zaczyna się wplątywać pragnienie posiadania. To już poważniejsza sprawa. Wtedy

kocha się dla siebie, prawie zawsze zaborczo, choć niekoniecznie od razu dozgonnie.

Gdyby postłużyć się jakąś systematyką, najlepiej uznać, że zasadniczo istnieją dwa rodzaje miłości: dojrzała i niedojrzała. Co ciekawe, nie ma to wiele wspólnego z wiekiem. Obydwie są fascynujące. Z miłości dojrzałej czerpiemy energię, z niedojrzałej – wyczerpanie. Kochając dojrzałe, rozwijamy się, kochając niedojrzałe – trwonimy potencjał i marnujemy możliwości. W miłości niedojrzałej partnerzy działają sobie na nerwy, rywalizują, usiłują się nawzajem zmieniać, a czasem wręcz wolą inne towarzystwo bardziej niż własne. W miłości niedojrzałej ludzie stosują podstęp, obwinianie, manipulacje, kłamstwa, niedomówienia, przemoc, uniki i nieszczerść. W miłości dojrzałej natomiast panuje wzajemny szacunek oraz otwartość i odwaga mówienia o wszystkim, co partnerzy przeżywają, myślą i czują. Kochającym dojrzałe zależy na tym, aby sprawiać sobie wzajemnie przyjemności i pomagać. Na przykład, gdy się posprzeczą, potrafią potem wyciągnąć rękę i pójść razem na lody. Miłość dojrzała sprawia, że para (lub rodzina) lubi być ze sobą i stara się siebie nie ranić. Gdy niechcący czy przypadkiem do tego dojdzie, sprawca przewinienia umie przeprosić i zadośćuczynić, zaś strona urażona chce i potrafi prędko przebaczyć.

Projekty scenografii Aleksandra Szempruch

Kochankowie niedojrzali są nieuważni, kapryśni, egoistyczni. Niczym dzieci, które też czasem głupio się zachowują, nie zastanawiając się nad tym, że ich słowa lub postęпки mogą mieć siłę pocisku. W starym filmie *Love Story* Ali MacGraw mówi do ukochanego: „Kochać, to nie musieć nigdy mówić przepraszam”. To oczywiście zbyt idealna wizja, ale przyznajmy, że sentencja nie jest pozbawiona sensu.

Krótko mówiąc, niedojrzale kochają niedojrzali ludzie: niedojrzali pod względem emocjonalnym oraz niezdolni do odpowiedzialności za to, co mówią i robią. W niedojrzalej miłości ludzie często się ranią – głównie z powodu kompleksów, z lęku przed okazaniem się słabszymi. Z takimi osobami trudno poczuć się bezpiecznie. A właśnie jedną z najważniejszych rzeczy w dojrzałej miłości jest poczucie bezpieczeństwa. Chyba pod wpływem tego pragnienia wypowiadamy wzniosłe formuły przysięgi ślubnej. Przypiekamy sobie niezachwianą miłość na zawsze, w szczęściu i nieszczęściu, chociaż wiemy przecież, że formułka ta staje się często jedynie zasuszonym kwiatkiem w pamiętniku.

No dobrze, powie ktoś, ale przecież z niedojrzalej miłości może czasem rozwinąć się miłość dojrzała. Oczywiście. Co więcej,

myślę, że wszystkie miłości zawierają z początku elementy niedojrzale. To one sprawiają, że niemal w każdej miłosnej relacji na początku najwięcej jest euforii, czyli niepohamowanej radości i ekscytacji. Neurofizjology potrafią nawet pokazać to na mapach mózgu, gdzie wyraźnie widać, jak chemiczny koktajl zakochania składający się z dopaminy, serotoniny i oksytocyny wprawia człowieka w stan odurzenia przypominający syndrom obsesyjno-kompulsywny. Nie trwa to zbyt długo, znowu za sprawą neurofizjologii, która pilnuje nas, abyśmy nie roztrwonili za szybko wszystkich zasobów energetycznych. A upojna miłość nie liczy się z kosztami i pożera naszą energię niczym mityczny Kronos, zjadający żywcem swoje dzieci. Więc choćby nie wiem jak bardzo nas coś uszczęśliwiał, nasz system nerwowy poczuje się w końcu zmęczony i zacznie się nudzić. Cóż, dla mózgu znajome przestaje być interesujące. Prawidłowość tę można właściwie uznać za kata każdej miłości. Tylko dojrzały ludzie potrafią czerpać z niej takie wartości jak wspomniane poczucie bezpieczeństwa i duchowego porozumienia, dzięki którym ich miłość nie tylko trwa i trwa, ale też może ewoluować ku coraz głębszej bliskości i przyjaźni, bynajmniej nie pozbawionej uniesień i wzruszeń. Wszak cuda się zdarzają i ideały istnieją – podobno...

Miłość miłością, ale dzielimy nasze codzienne życie z ludźmi mającymi wpływ na nasze samopoczucie i nasz własny obraz swojej osoby, co może przybliżyć nas do dobrostanu lub od niego oddalać. Zależy to w dużym stopniu od naszych relacji, a one od tego, jacy ludzie nas otaczają. „Piekło to inni” – narzekał Jean-Paul Sartre. Podobnie skarżył się duński filozof Søren Kierkegaard: „Ludzie rozumieją mnie tak słabo, że nie rozumieją nawet moich narzekań na to, że mnie nie rozumieją”. Sokrates natomiast, co wiemy od Platona, wypowiadał się na temat innych ludzi bardziej optymistycznie: „Nie nauczają mnie niczego kwiatki czy drzewa, lecz tylko drugi człowiek”. Ksiądz Józef Tischner dorzucał po swoim: „Ludziska jeden rozum mają, a kozdy rozumuje inacyj (...) Kóniec kónicym telo rozmów, kielo

ludzi”. A już bez żartów uważał, że: „Człowiek jest absolutem dla samego siebie. Jest to jednak przedziwny absolut, ponieważ nie wystarcza samemu sobie. Z głębi swego serca domaga się absolutnego uznania od strony «innego»”. A jeszcze na koniec upomnienie Leszka Kołakowskiego: „Nie udawajmy pochopnie, że jesteśmy «samotni wśród tłumu ludzi» – kiedy będziemy samotni naprawdę, zrozumiemy tę różnicę”.

Cóż, piekło zatem to inni, ale niebo również. W każdym razie jakieś niebo na ziemską miarę. Takie, z którego udaje się czasami czerpać szczęście i radość życia, a bywa, że także sens istnienia. A więc szukajmy ludzi, którzy będą nam w tym towarzyszyć i pomagać.

Ewa Woydytło-Osiatyńska – psycholożka i terapeutka uzależnień, autorka wielu książek m.in.: *Wybieram wolność, czyli rzecz o wyzwalaniu się z uzależnień, Zaproszenie do życia, Podnieś głowę: Buty szczęścia, Sekrety kobiet, My – rodzice dorosłych dzieci, W zgodzie ze sobą, Rak duszy, O alkoholizmie, Poprawka z matury.*

Aleksandra Popławska

Aktorka teatralna, filmowa i serialowa, twórczyni spektakli teatralnych jako osoba reżyserska.

Ukończyła Wydział Aktorski krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej – filia we Wrocławiu. Tam też – na deskach Teatru Polskiego – zagrała rolę Warii w *Wiśniowym sadzie* w reż. Pawła Miśkiewicza (nagrodzona podczas 41. Kaliskich Spotkań Teatralnych w 2001 r.), Rachelę w *Weselu* w reż. Mikołaja Grabowskiego i Tanię w *Czwartej siostrze* w reż. Agnieszki Glińskiej (nagroda aktorska na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrze).

W Teatrze Rozmaitości w Warszawie zagrała w spektaklach Grzegorza Jarzyny: Aglaię w *Księżu Myszkynie*, Michelle w *Uroczystości* czy Małą Metalową Dziewczynką w *Między nami dobrze jest*. Za rolę Anne w *Obróbce* w reż. Artura Urbańskiego była nominowana do nagrody Feliksy Warszawskie.

W 2001 roku wygrała Festiwal Piosenki Francuskiej w Lublinie, a w ramach nagrody odbyła staż we francuskiej szkole piosenki Francisa Cabrela „Voix du Sud” w Astaffort.

Jej kinowym debiutem była rola w filmie Przemysława Wojcieszka *W dół kolorowym wzgórzem* (2004), następnie pojawiły się kolejne, m.in. w *Zero* Pawła Borowskiego, polsko-izraelskiej *Małej Australii* Amiego Drozda, francusko-arabskim *L'infiltré* Giacomo Battiatto, *Underdog* Macieja Kawulskiego czy *Kobietach mafii* Patryka Vegi. Znana jest również z głośnych polskich produkcji serialowych, jak np. *Wataha* i *Szadz*.

Jako reżyserka zadebiutowała, wraz z Adamem Sajnikiem, w 2010 r. *Kompleksem Portnoya* w Teatrze Konsekwentnym w Warszawie, za który zostali nagrodzeni Feliksem Warszawskim. Za kolejny spektakl (współreżyserowany z Markiem Kalitą) – *Generała* w warszawskim Teatrze IMKA – otrzymała Nagrodę Główną na 6. Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych RePort oraz nagrody za główną rolę i reżyserię w Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Za telewizyjną adaptację *Generała* otrzymała również nagrodę za „twórczą realizację spektaklu teatralnego” na Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry”.

Jest laureatką nagrody „Złoty Aniol” za „niepokorność twórczą” na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym Toffest w 2022 roku.

Na deskach TR Warszawa można oglądać polsko-ukraińską produkcję w jej reżyserii pt. *Mój sztandar zasikał kotek. Kroniki z Donbasu* na podstawie sztuk Leny Laguszonkowej.

Jest zaangażowana społecznie, uczestniczyła w wielu akcjach, m.in.: „Doładuj prawa kobiet o 1%” (Centrum Praw Kobiet), „Pierwsza doba bez smogu”, „Make Films Not War” przeciwko wojnie w Syrii, brała udział w akcji społeczno-edukacyjnej Żonkile 2022, wspiera aktywnie „2119” – protest osób z niepełnosprawnościami i osób opiekuńczych. Jest ambasadorką Fundacji Dziedzictwo Przyrodnicze walczącej o prawa zwierząt i edukującej społeczeństwo w obszarze ochrony przyrody oraz ambasadorką Międzynarodowej Konferencji Jogi w Poznaniu.

Katarzyna Gniewkowska

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna. Absolwentka krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. L. Solskiego. Jeszcze w trakcie studiów dołączyła do zespołu Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie, na którego deskach zadebiutowała w roli Księżniczki w spektaklu *Księżę Homburg* Heinricha von Kleista w reż. Wojciecha Szulczyńskiego (1985). W 1987 r. przeniosła się do Teatru Starego im. H. Modrzejewskiej (obecnie: Narodowy Stary Teatr), gdzie zagrała między innymi w *Don Juanie* Moliera w reż. Yvesa Goulaisa, *Śnie srebrnym Salomei* Juliusza Słowackiego w reż. Jerzego Jarockiego, *Lunatykach* wg Hermanna Brocha w reż. Krystiana Lupy, *Grzebaniu* wg Witkacego w reż. Jerzego Jarockiego, *Iwonie, księżniczce Burgunda* Witolda Gombrowicza w reż. Grzegorza Jarzyny, *Braciach Karamazow* wg Fiodora Dostojewskiego w reż. Krystiana Lupy, *Trzecim akcie według „Szewców”* Witkacego w reż. Jerzego Jarockiego, *Makbecie* Williama Shakespeare’a w reż. Andrzeja Wajdy, *Tartuffie* Moliera w reż. Mikołaja Grabowskiego i *Oczyszczeniu* Petra Zelenki. Od 2013 r. związana z Teatrem Narodowym w Warszawie, gdzie zagrała m.in. w *Tangu* Sławomira Mrożka w reż. Jerzego Jarockiego i w *Ślubach panieńskich* Aleksandra Fredry w reż. Jana Englerta.

Na ekranie debiutowała w *Komediantce* Jerzego Sztwierni (1986). Następnie otrzymała pierwszą dużą rolę w filmie *Między ustami a brzegiem pucharu* w reż. Zbigniewa Kuźmińskiego (1987). W 2003 r. zagrała księżną Irinę Wsiewołodową w onirycznym filmowym *Nienasyceniu* wg Witkacego w reż. Wiktora Grodeckiego. Grała również w serialach *Ekipa* i *Czas honoru*, a także w Teatrze Telewizji, m.in. w spektaklu *Damy i huzary* w reż. Krystyny Jandy (2015).

Laureatka prestiżowej Nagrody im. Aleksandra Zelwerowicza za najlepszą rolę w sezonie teatralnym 1999/2000 (*Grusza w Braciach Karamazow* Fiodora Dostojewskiego w reż. Krystiana Lupy) oraz Fringe First na festiwalu w Edynburgu za rolę w spektaklu *Plaisirs d’amour* w reż. Zofii Kalińskiej. Dwukrotna laureatka Grand Prix Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie – nagrodzona za rolę Nelly Larkin w przedstawieniu *W roli Boga* Marka St. Germaina w reż. Tomasza Wiszniewskiego (2010), a także za rolę Eleonory w *Tangu* Mrożka w reżyserii Jerzego Jarockiego (2013).

Na deskach Och-Teatru występuje w spektaklach: *Pomoc domowa* i *Coś tu nie gra* w reż. Krystyny Jandy oraz *Osiem kobiet* w reż. Adama Sajnuka.

Eliza Rycembel

Ukończyła Akademię Teatralną im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie na Wydziale Aktorskim. Debiutowała na deskach Teatru Muzycznego Roma w spektaklu *Aladyn Jr* w reż. Wojciecha Kępczyńskiego, grała też w Teatrze Dramatycznym im. Gustawa Holoubka, w Teatrze Syrena i Nowym Teatrze. Jest członkinią niezależnego Teatru Potem–o–tem w Warszawie. W dorobku ma również znaczące role w słuchowiskach Teatru Polskiego Radia, m.in. szekspirowską Julię i Lilię Wenedę z dramatu Słowackiego.

Popularność i uznanie krytyki przyniosły jej znakomite role filmowe, m.in. Lili w filmie *Obietnica* w reż. Anny Kazejak (nagroda dla najlepszej aktorki na Międzynarodowym Festiwalu Filmów dla Dzieci i Młodzieży w Wiedniu, 2014), Klary w *Carte Blanche*

w reż. Jacka Lusińskiego, Magdy w filmie *Nina* w reż. Olgi Chajdas (wyróżnienie Tarnowskiej Nagrody Filmowej, 2019) czy Marty w *Bożym Ciele* Jana Komasy (Orzeł – Polska Nagroda Filmowa za najlepszą drugoplanową rolę kobiecą w 2020 r. oraz nagroda 44. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni za najlepszą drugoplanową rolę kobiecą w 2019 r.). Zagrała również w filmach: *Niewinne* w reż. Anne Fontaine, *Ciemno, prawie noc* w reż. Borysa Lankosza, *Piłsudski* w reż. Michała Rosy i *Przysięga Ireny* w reż. Louise Archambault.

Wystąpiła w wielu popularnych i cenionych serialach, m.in.: *Belfer 2*, *Ślepnięc od światła*, *Nieobecni 2*, *Morderczynie*, *Gry rodzinne*. Na uwagę zasługuje jej tytułowa rola w pierwszych sześciu odcinkach serialu *Osiecka* w reż. Michała Rosy.

Alicja Czerniewicz

Aktorka teatralna, filmowa i radiowa, lektorka. Absolwentka Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie – Wydział Sztuki Lalkarskiej w Białymstoku. Jeszcze w trakcie studiów zadebiutowała w krakowskiej Cricotece monodramem *Tod i Trauma* w reż. Tomasza Kaczorowskiego. Następnie zagrała w kilku spektaklach w warszawskim Teatrze Lalka, w tym główną postać w przedstawieniu *Piaskowy Wilk* w reż. Julii Szmyt.

Występowała na deskach Wrocławskiego Teatru Lalek (*Ile żab waży księżyc?* w reż. Agaty Kucińskiej) oraz Teatru Układ Formalny we Wrocławiu (*Nie karmić potwora* w reż. Macieja Rabskiego, *Czarownice* w reż. Karoliny Kowalczyk, tytułowa rola w *Balladynie* w reż. Marty Streker oraz *Limba* w reż. Piotra Ratajczaka), do zespołu którego dołączyła na stałe.

Zagrała też w dwóch przedstawieniach Teatru Baniałuka w Bielsku-Białej (*Włosy mamy* w reż. Anity Piotrowskiej, *Proces* w reż. Konrada Dworakowskiego), w *Kłamstewkach* w reż. Marcina Sławińskiego w Ave Teatr w Rzeszowie, a także w spektaklu *N/Kosmos* w reż. Hiroshiego Koike, który powstał na podstawie tekstu Witolda

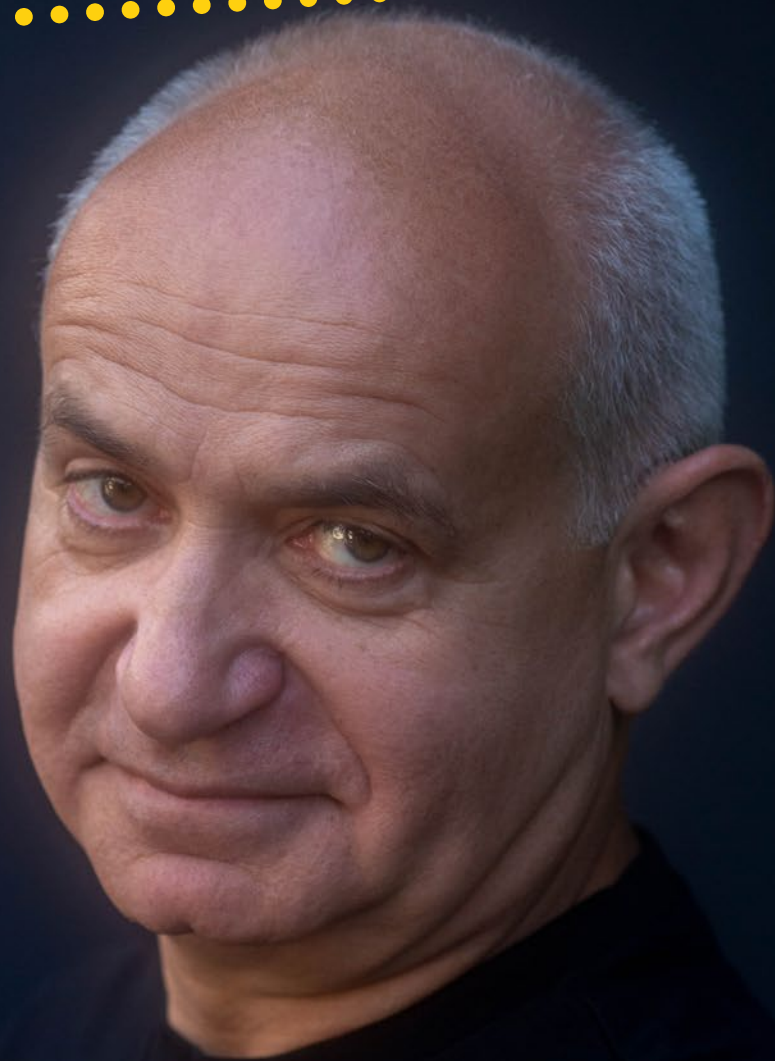
Gombrowicza we współpracy z Instytutem Grotowskiego we Wrocławiu, a 21 marca 2024 r. miał premierę w Tokyo Metropolitan Theatre w Japonii.

Na dużym ekranie zadebiutowała w filmie fabularnym *Wszystko dla mojej matki* w reż. Małgorzaty Imielskiej, grała również w filmach krótkometrażowych, reklamach i serialach (*Na sygnale*, *Dzielnica strachu*).

W Teatrze Telewizji można ją było zobaczyć w *Misji Lolka Skarpetczaka* w reż. Anny Wieczur oraz w *Dorosło* w reż. Julii Szmyt, spektaklu zrealizowanym w ramach projektu „Teatroteka Młodego Człowieka”.

Ma też w dorobku słuchowiska radiowe, nagrania lektorskie, seriale audio i czytania performatywne. W 2017 roku otrzymała nominację do nagrody POLUNIMA dla najbardziej uzdolnionego aktora-lalkarza młodego pokolenia, a w 2020 została stypendystką Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (*Kultura w sieci 2020*).

Po godzinach pasjonatka starych kamienic, jezior, fotografii performatywnej, kolorów i zbierania grzybów.

Krzysztof Dracz

Aktor teatralny, filmowy, telewizyjny i dubbingowy, reżyser. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie – filii we Wrocławiu. Debiutował w 1981 r. w roli Kuby w *Weselu* w reż. Igora Przegrodzkiego na scenie wrocławskiego Teatru Polskiego. Z teatrem tym związany był do 2004 roku, gdzie zagrał w spektaklach m.in. Jerzego Jarockiego (*Platonow*), Krystiana Lupy (*Immanuel Kant*), Jerzego Grzegorzewskiego (*Złowiony*), Andrzeja Wajdy (*Improwizacja paryska*), Mikołaja Grabowskiego (*Wesele*), Rudolfa Zioly (*Kubuś Fatalista i jego Pan*), Jerzego Schejbalę (*Miłość i gniew*) czy Jana Szurmieja (*Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca*). Współpracował również z innymi wrocławskimi teatrami: K2, Poniedziałkowym i Wędrującym. W latach 2004–2014 był częścią zespołu Teatru Dramatycznego w Warszawie, gdzie zagrał m.in. w spektaklach: *Auslöschung/Wymazywanie* w reż. Krystiana Lupy, *Opowieści o zwyczajnym szaleństwie* w reż. Agnieszki Glińskiej, *Kobieta z morza* w reż. Roberta Wilsona, *Iwona* w reż. Piotra Cieślaka i *W imię Jakuba S.* w reż. Moniki Strzępki.

Od 2014 r. występuje na deskach wielu innych teatrów warszawskich: Polonii (*Kto się boi Virginii Woolf?*, *Pan Hoho*), Och-Teatru (*Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę*, *Pomoc domowa*, *Ożenek*), IMKA, Studio, Komedii, Polskiego, Buffo, Syreny, Ateneum, ó. Piętro, Współczesnego, oraz teatrów krakowskich – Starego i Łaźni Nowej.

Stworzył znakomite role filmowe i serialowe w obrazach m.in. Feliksa Falka (*Komornik*), Waldemara Krzystka (*Mała Moskwa*), Jana Komasy (*Sala samobójców*), Wojciecha Smarzowskiego (*Drogówka*), Moniki Strzępki (*Zaprawdę Hitler umarł*, *Artyści*), Teresy

Kotlarczyk (*Egzamin z życia*), Wojciecha Nowaka (*Rodzina zastępcza*). W Teatrze Telewizji współpracował m.in. z Jerzym Grzegorzewskim (*Złowiony-rekonstrukcje*), Jerzym Jarockim (*Historia PRL wg Mrożka*), Krystianem Lupą (*Immanuel Kant*), Kazimierzem Kutzem (*Kartoteka rozrzucona*), Waldemarem Krzystkiem (*Wizyta starszej pani*), Maciejem Wojtyńskim (*Powidoki*) czy Anną Wieczur-Bluszcz (*List z tamtego świata*).

Uhonorowany m.in.: Złotą, Srebrną i Brązową Iglącą, I Nagrodą Aktorską na 39. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych i Główną Nagrodą Aktorską na 3. Festiwalu Komedii Talia w Tarnowie za rolę Marca w *Sztuce* (reż. Paweł Miśkiewicz, Teatr Polski we Wrocławiu, 1999), Feliksem Warszawskim za rolę Eggerta w *Alinie na zachód* (reż. Paweł Miśkiewicz, Teatr Dramatyczny w Warszawie, 2006), Nagrodą dla Najlepszego Aktora na 21. Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym „Kontakt” w Toruniu oraz Nagrodą im. Aleksandra Zelwerowicza za najlepszą kreację sezonu 2011/2012 za rolę Jakuba Szeli w spektaklu *W imię Jakuba S.* (reż. Monika Strzępka, Teatr Dramatyczny w Warszawie, 2012), Nagrodą Aktorską na 13. Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy w serialu teatralnym *Kłątwa: odcinki z czasów beznadziei* (reż. Monika Strzępka, Teatr Łaźnia Nowa w Krakowie i Teatr IMKA w Warszawie, 2014) oraz Nagrodą Aktorską na 13. Festiwalu Gombrowiczowskim w Radomiu za rolę Gonzala w *Trans-Atlantyku* (reż. Artur Tyszkiewicz, Teatr Ateneum im. Stefana Jaracza w Warszawie, 2018).

Od 1989 r. jest też pedagogiem krakowskiej Akademii Sztuk Teatralnych – filii we Wrocławiu, gdzie uzyskał tytuł profesora.

Karol Lelek

Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi. Jeszcze podczas studiów dostał wyróżnienie aktorskie za rolę Roberta w spektaklu *Bóg policzył dni* Konrada Hetela w reż. Radka Stępnia na 40. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi (2022), a także – podczas tego samego festiwalu – wraz z całym zespołem aktorskim otrzymał Grand Prix za spektakl *Mary Page Marlowe* w reż. Adama Orzechowskiego.

Pierwsze kroki w teatrze repertuarowym stawiał podczas drugiego roku studiów w *Operetce* Gombrowicza w reż. Waldemara Zawodzińskiego w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi, a jego pełnoprawnym debiutem teatralnym była rola Doktora Gibbsa

w spektaklu *Nasze miasto* reż. Adama Sajnuka w Teatrze WARSawy (2022).

Choć – jak mówi – od dziecka marzył o grze w teatrze, chciałby w nim wystąpić także w innej roli. Jego drugą pasją jest bowiem snooker. Z tą grą łączy go ponad 10 lat życia, Karol Lelek wielokrotnie reprezentował Polskę na arenie międzynarodowej w mistrzostwach świata oraz Europy amatorów, zdobywał medale Mistrzostw Polski w wielu kategoriach oraz był licencjonowanym trenerem. Artysta pragnąłby zagrać w The Crucible Theatre w Sheffield w Wielkiej Brytanii, miejscu, które raz w roku z repertuarowego teatru przemienia się w arenę Mistrzostw Świata w Snookerze. Obecnie skupia się na pracy w teatrze, gdyż obu tych pasji niestety nie sposób połączyć.

Sławomir Holland

Aktor teatralny, filmowy, serialowy i dubbingowy, producent i reżyser. Ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Krakowie – Wydział Aktorski we Wrocławiu.

Współpracował z teatrami w Kielcach, Bydgoszczy i Warszawie (Ateneum, Popularny, Szwedzka 2/4, Teatr na Woli), a także z Teatrem Polskiego Radia.

Przez wiele lat grał w Laboratorium Dramatu, występował też w Teatrze Atlantis w Warszawie.

W jego dorobku aktorskim jest ponad 50 ról, m.in.: Artur w *Tangu* Mrożka, Chlestadkow w *Rewizorze* Gogola, Henryk w *Ślubie* Gombrowicza, Stefan Zweig w *Kolaboracji* Harwooda i Francois Pignon w *Kolacji dla głupca* Vebera.

Wziął udział w ponad 150 filmach i serialach, współpracując m.in. z Agnieszką Holland, Stevenem Spielbergiem, Andrzejem Wajdą, Peterem Edwardsem, Krzysztofem Zanussim, Johnem Lvoffem.

Jest też znany z aktorskich osiągnięć w monodramie: jego spektakl *Nic nowego pod słońcem* w reż. Jacka Bursztynowicza został uhonorowany Złotym Liściem Retro 2012 i prezentowany był w Polsce i za granicą (Londyn, Oslo, Aszkelon, Naharyia) ponad 300 razy. Z kolei monodram *Josela*

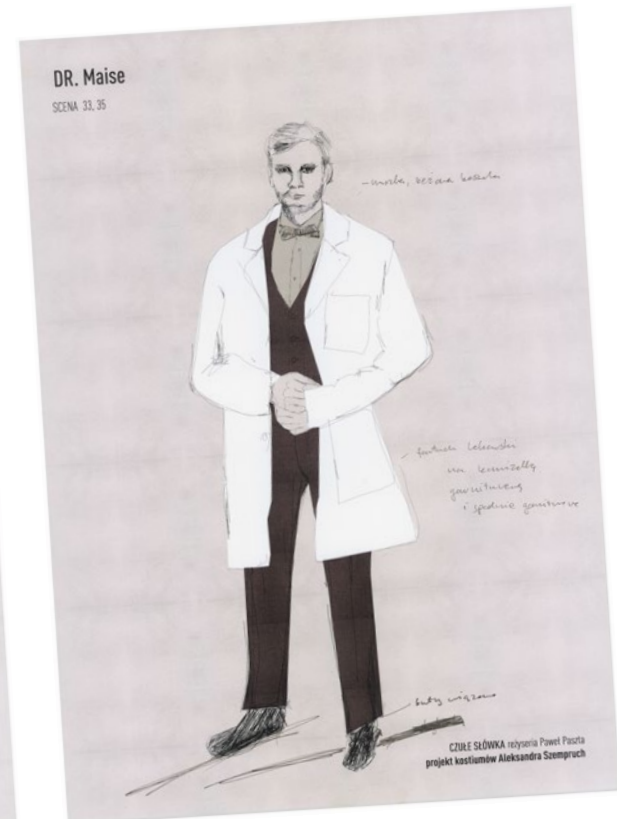
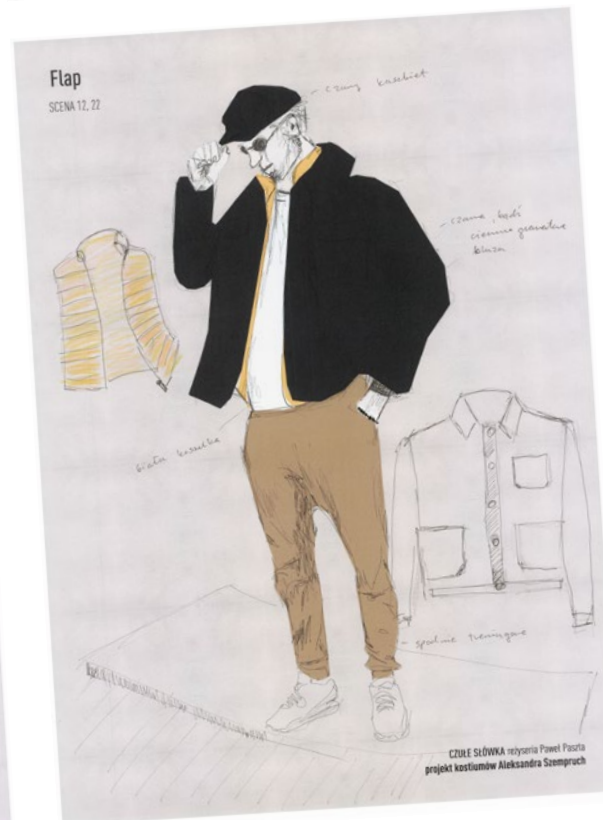
Rakowera rozmowa z Bogiem Zvi Koltitza otrzymał Nagrodę Publiczności na III Łódzkim Festiwalu Monodramu w grudniu 2012 roku, a Wydawnictwo Muzyczne DUX wydało w 2013 roku płytę CD z zapisem tego przedstawienia. Jest też wykonawcą i producentem komediowego monodramu *Życie Jadzi według mnie*, opartego na książce Zama Believingooda.

W roku 2012 Krzysztof Penderecki zaprosił go do wykonania partii Narratora w *Siedmiu bramach Jerozolimy* (nagranie dla Wydawnictwa Muzycznego DUX), co zapoczątkowało ważną dla artysty współpracę z Maestro, wykonał np. partię Narratora w *Pasji św. Łukasza* (Salzburger Festspiele, lipiec 2018 i Seoul International Music Festival, październik 2019) oraz w utworze *Kadysz*.

Jest też producentem, reżyserem i wykonawcą spektaklu opartego na poemacie Abrahama Suckewera *Do Polski* (premiera: wrzesień 2018).

W grudniu 2021 roku odbyła się premiera jego najnowszego monodramu *Jak to było naprawdę*, opartego na opowiadaniu Antoniego Słonimskiego, w reż. Alicji Choińskiej, z muzyką Kuby Sienkiewicza. W maju 2024 roku tym spektaklem zainaugurował Toruńskie Spotkania Teatrów Jednego Aktora.

Nagrywa też audiobooki i pracuje w dubbingu.

Larry Jeff McMurtry

Urodzony w 1936, zmarły w 2021 roku amerykański powieściopisarz, eseista, księgarz, scenarzysta. Akcja jego utworów rozgrywa się zwykle na dawnym Dzikim Zachodzie albo w dzisiejszym Teksasie. Napisał kilkadziesiąt powieści i kilkanaście książek non-fiction.

Dorastał na ranczu w okolicach Archer City (Teksas). W 1958 roku ukończył North Texas State University, a w 1960 – Rice University w Houston, gdzie następnie, zanim całkowicie poświęcił się pisarstwu, wykładał literaturę angielską. W 1962 roku zdobył nagrodę Teksaskiego Instytutu Literackiego im. Jesse M. Jonesa, a w 1964 roku został stypendystą Fundacji Guggenheima. Kształcił się także na Uniwersytecie Stanforda w Kalifornii, gdzie zawiązała się jego bliska przyjaźń z autorem *Lotu nad kukulczym gniazdem* Kenem Keseyem (w 2011 roku ożenił się z wdową po nim). Prowadził też wielki antykwariat Booked Up w Archer City, jednak w 2012 roku z powodu konkurencji w Internecie wyprzedził większość książek. Największą popularność przyniosła mu westernowa epopeja *Na południe od Brazos* (*Lonesome Dove*) – drugi w historii western uhonorowany Nagrodą Pulitzera, nagrodzony też dwoma Złotymi Globami i siedmioma nagrodami Emmy. Powieść stała się podstawą wybitnego miniseriale w reż. Simona Wincera (wystąpili w nim m.in. Robert Duvall, Tommy Lee Jones, Robert Urich, Diane Lane i Anjelica Huston). Zekranizowano też inne jego powieści: *Leaving Cheyenne* (film *Lovin' Molly*), *Horseman, Pass By* (film *Hud, syn farmera*), *Czułe słowa* (zdołał pięć Oscarów).

McMurtry był również współautorem scenariuszy filmów *Ostatni seans filmowy* (na podstawie własnej powieści) i *Tajemnica Brokeback Mountain* (na podstawie opowiadania Annie Proulx). Za ten drugi otrzymał Złoty Glob i Oscara.

Dan Gordon

Urodzony w 1947 roku amerykański scenarzysta, producent, reżyser, dramaturg. Sławę zdobył jako współscenarzysta (z Michaeliem Landonem) serialu telewizyjnego *Autostrada do nieba*.

Jego najbardziej znane scenariusze filmowe to: *Pasażer 57* z Wesleyem Snipesem w roli głównej i *Wyatt Earp* z Kevinem Costnerem. Napisał też broadwayowską sztukę *Irena's Vow* o Irenie Gut-Opdyke, polskiej pielęgniarki, która podczas II wojny światowej uratowała życie dwanaścioru Żydom. Na podstawie tej sztuki powstał także scenariusz do filmu *Przysięga Ireny* w reżyserii Louise Archambault, z Sophie Nélisse w roli głównej.

Paweł Paszta

Reżyser, pedagog. Studiował na Wydziale Mechatroniki Politechniki Warszawskiej, a następnie na Wydziale Reżyserii Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza (dyplom w 2012 r. z wyróżnieniem, spektakl *Pokojówki*). W 2020 r. obronił dysertację doktorską na tej uczelni, uzyskując tytuł naukowy doktora sztuki. Jego dotychczasowe prace teatralne były prezentowane m.in. na Bydgoskim Festiwalu Operowym, Festiwalu Szekspirowskim w Gdańsku, Ogólnopolskim Festiwalu Komedi „Talia” w Tarnowie, a także na Ogólnopolskim Festiwalu Sztuki Reżyserskiej „Interpretacje” w Katowicach.

Od 2011 r. zrealizował około 30 spektakli teatralnych na podstawie tekstów klasycznych (np. *Hamlet*, *Balladyna*, *Sługa dwóch panów*) i sztuk współczesnych (np. *Pustostan*, *Napis*), dwie opery, spektakle dla dzieci (*Czarno na białym*, *Alicja w Krainie Czarów*), a także słuchowiska radiowe *Szaleństwo we dwoje* oraz *Jeszcze tu jesteś*.

W latach 2017–21 był dyrektorem artystycznym Teatru im. Włłama Horzycy w Toruniu, a także zastępcą dyrektora Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego „Kontakt” i Ogólnopolskiego Festiwalu Debiutantów „Pierwszy Kontakt”.

W 2016 r. ukończył mistrzowski kurs reżyserii filmowej w Szkole Wajdy, a w 2017 r. zadebiutował w teatrze TV w ramach cyklu Teatroteka spektaklem *Cicha noc*, który otrzymał trzy nagrody na festiwalu Teatroteka Fest, a także nagrodę Gold Remi w kategorii „dramatic original” na WorldFest–Houston International Film Festival.

W latach 2013–2019 pracował jako pedagog w Akademii Teatralnej w Warszawie, gdzie m.in. prowadził seminarium reżyserskie dla studentów Wydziału Reżyserii i Wydziału Aktorskiego. Współpracował także przy projekcie międzyuczelnianym pod nazwą Instytut Opery. Od wielu lat pracuje także jako pedagog rozwijający własne metody pracy, szczególnie z młodzieżą.

Tomasz Opałka

Kompozytor muzyki poważnej, filmowej i teatralnej, producent muzyczny. Absolwent studiów kompozytorskich na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie prof. Krzysztofa Baculewskiego. W 2019 roku otrzymał tytuł doktora habilitowanego, obecnie pracuje na stanowisku profesora UMFC, prowadzi własną klasę kompozycji oraz zajęcia z kompozycji muzyki filmowej. Przez kilka lat mieszkał w Los Angeles, gdzie pracował z kompozytorami ze ścisłej czołówki Hollywood.

Autor interaktywnej muzyki do immersyjnej instalacji dla Polskiego Pawilonu podczas Wystawy Światowej EXPO 2020 w Dubaju, za którą otrzymał nominację do Hollywood Music in Media Award. W 2022 roku miało miejsce prawykonanie koncertowe jego entuzjastycznie przyjętej opery *Ars Moriendi – Requiem Giocoso*, zamówionej przez Polską Operę Królewską. Płyta monograficzna Opałki – *EMERGE*, zawierająca kompozycje orkiestrowe, wydana została nakładem wytwórni Warner Classics.

Współpracował m.in. z: London Symphony Orchestra, Orkiestrą Muzyki Nowej, Sinfonią Varsovia, Polską Operą Królewską, Deutsche Oper Berlin, Calgary Philharmonic Orchestra, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus, Polską Orkiestrą Radiową, Baltic Neopolis Orchestra, Sinfonietta Cracovia, Słowacką Orkiestrą Radiową, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Ukrainy, Instytutem Adama Mickiewicza.

Członek ZAiKS, Związku Kompozytorów Polskich, ASCAP.

Rubi Birden

Tłumaczka, dramatopisarka i scenarzystka. Studiowała iberystkę i fotografię. Jest absolwentką kursu scenariuszowego „Pisanie na potrzeby TV”. Tłumaczy z hiszpańskiego i angielskiego, pisze sztuki teatralne i scenariusze filmowe.

Monodram Rubi Birden *Nie odwracaj się od słońca*, wystawiony pod tytułem *Nieobecna* w warszawskim Teatrze Praga, trafił do rankingu „Najlepszy, najlepsza, najlepsi” miesięcznika „Teatr”. Natomiast dramat *Życie w zasięgu ręki* zakwalifikował się do drugiego etapu konkursu o Gdyńską Nagrodę Dramaturgiczną (2011). Kilka realizacji powstało także w Teatrze Polskiego Radia. Ponadto wiele tekstów doczekało się przedstawienia w postaci prób czytanych.

W wolnych chwilach zajmuje się ceramiką artystyczną (zwłaszcza wtedy, kiedy ma do przetłumaczenia jakiś trudny fragment). Fotografuje, czasem grywa w teatrze improwizowanym.

Aleksandra Szempruch

Scenografka, malarka, graficzka. Jest członkinią Związku Polskich Artystów Plastyków.

Studiowała na Wydziale Grafiki warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych (dyplom w Pracowni Grafiki Wydawniczej profesora Lecha Majewskiego, 1996). W latach 1997–2007 pracowała w Fabryce Wyobraźni, najpierw jako grafik, a potem dyrektor artystyczny, projektując okładki dla wydawnictw Bertelsmann, akcydensy graficzne, oprawy graficzne dla Warszawskiego Festiwalu Filmowego, layouty gazet.

Po zakończeniu pracy w Fabryce zamieszkała w Podkowie Leśnej, gdzie założyła Stowarzyszenia Parassol, którego jest prezesem. Stowarzyszenie zrealizowało różne przedsięwzięcia kulturalne, takie jak: cykl pokazów artystycznych filmów animowanych z całego świata pt. „Noc animacji” zorganizowany we współpracy z Festiwalem Filmu Animowanego czy imprezy teatralne i społecznie zaangażowane powstałe we współpracy z PO ITI, m.in. „Wieczór syryjski”, warsztaty teatralne dla dzieci, przygotowanie sztuki syryjskiej dla dzieci polskich i uchodźczych, czytania performatywne w ramach Festiwalu Artystów Piosenki „Pamiętajcie o ogrodach”.

W roku 2013 ukończyła studia podyplomowe na Wydziale Sztuki Mediów i Scenografii ASP w Warszawie (dyplom w pracowni dr. hab. Marka Chowańca – projektowanie scenografii teatralnej). W ich trakcie

dwukrotnie była asystentką Andrzeja Witkowskiego (w Narodowym Starym Teatrze przy spektaklu *Król umiera, czyli ceremonie* i w Teatrze Żydowskim przy *Księżce Raju*), a także Pawła Dobrzyckiego – przy *Traviacie* w Operze i Filharmonii Podlaskiej.

Stworzyła scenografie do spektakli w wielu teatrach w Polsce. Maluje też obrazy.

Dwukrotnie otrzymała stypendium artystyczne ZAiKS, w ramach którego powstał cykl obrazów „Abraxas” (wernisaż 5.03.2021, Galeria Kasyno CKiO w Podkowie Leśnej), następnie „Cząstki wspólne” (wernisaż 5.03.2022, Galeria Bluszcz).

Ma na koncie malarskie wystawy indywidualne: „Między piekłem a niebem znajduje się ziemia” (wernisaż 10.10.2022, Galeria Teatru im. J. Osterwy w Lublinie); wystawa malarstwa w Muzeum im. Anny i Jarosława Iwaszkiewiczów w Stawisku (wernisaż 10.12.2023), wystawa malarstwa „Widzialne niewidzialne, czyli tygrys w lesie” (Galeria Ł, Centrum Łowicka w Warszawie, wernisaż 15.02.2024) oraz wystawy zbiorowe: „Kolonja Artystyczna Podkowa Leśna” (wernisaż 1.06.2023, Galeria Kasyno CKiO w Podkowie Leśnej), wystawa zbiorowa *INGERENCJA!* (wernisaż 16.06.2023 w Galerii Marszałkowska 18 w Warszawie).

W 2022 r. stworzyła interdyscyplinarny teren działań artystycznych o nazwie *PRACOWNIA*, będący połączeniem jej doświadczeń teatralnych, graficznych i malarskich.

Małgorzata Domańska

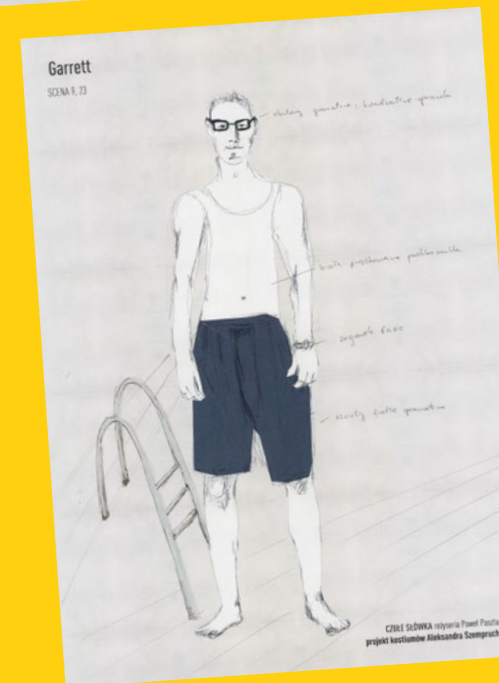
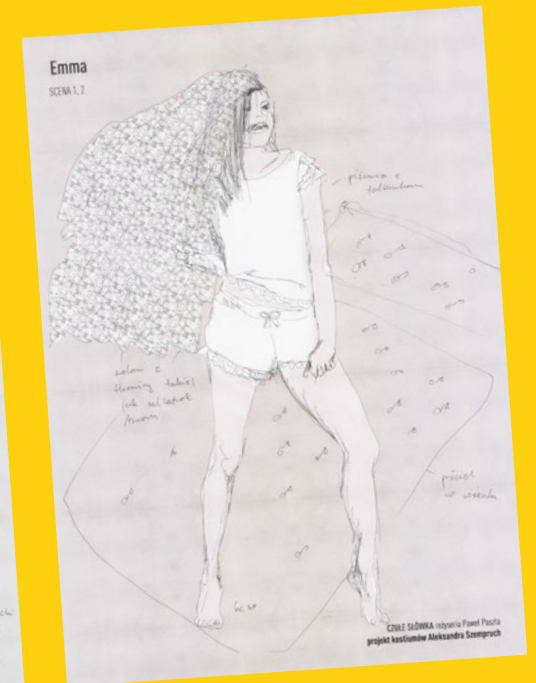
Kostiumografka i scenografka. Jest autorką i współautorką kostiumów do filmów (m.in. *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz, *Wielki Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwet* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła), a także spektakli Teatru Telewizji (*I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*). Stworzyła scenografię do *Małżeństwa* Marii Kowalskiej w reż. Macieja Domańskiego w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku ich istnienia, przygotowywała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na placu Konstytucji*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Scenografię i kostiumy przygotowała też m.in. do *Białej bluzki* w reż. Magdy Umer i *Nosa* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli: *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcariego, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa. Jest autorką scenografii do spektakli: *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcariego, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, a także autorką kostiumów do: *Na rauszu* w reż. Marcina Hycnara i *Geniusz* w reż. Jerzego Stuhra. Jako asystentka scenografa współtworzyła ponad 130 przedstawień.

Rafał Piotrowski

Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Z Fundacją Krystyny Jandy na Rzecz Kultury związany od momentu inauguracji Dużej Sceny, czyli od grudnia 2006 roku.

Reżyser światła do spektakli Teatru Polonia: *Depresja komika*, *Krzesała*, *Winny*, *Wszystko, co najlepsze*. Realizator światła wielu sztuk w Teatrze Polonia i Och-Teatrze.

Michał Tatara

Akustyk, realizator dźwięku. Od 2009 roku pracował przy projekcjach filmowych, spektaklach teatralnych i koncertach w Kinoteatrze Uciecha. W 2012–2015 związany z Teatrem Rozrywki w Chorzowie. Pracował przy ogromnych realizacjach musicalowych takich jak *Billy Elliot*, nagłaśniając zespoły orkiestry, wokalny czy aktorski. Współpracował także z takimi artystami, jak: Soyka, Waglewski Fisz Emade, Janusz Radek, Maciej Balcar, Kamil Bednarek, Norbi, Michał Bajor, Maciej Maleńczuk. Od 2015 roku związany z Fundacją Krystyny Jandy na Rzecz Kultury.

Od 2017 roku prowadzi zajęcia praktyczne w technikum o profilu realizacji dźwięku.

Krzystian Zajdel

Producent wykonawczy i asystent reżysera oraz inspicjent spektakli w Och-Teatrze. Na obecnym stanowisku rozpoczął pracę w styczniu 2024 roku jako asystent producenta wykonawczego i reżysera przy spektaklu *Ciemny grylaż* w reż. Cezarego Żaka, ale pracę w Teatrze Polonia i Och-Teatrze zaczynał od stanowiska biletera, a później lidera obsługi widowni. Wcześniej związany był m.in. z Teatrem Imka i Spektaklove, współpracował również z Tito Productions, gdzie pełnił obowiązki koordynatora ds. pracy artystycznej i technicznej oraz kierownika obsługi widowni.

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

Zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Obecnie w gronie Mecenasów są: pan Zbigniew Canowiecki, państwo Aleksandra i Krzysztof Kamińscy, pan Marcin Kurski, pan Mateusz Macher, pani Joanna Mikołajczyk, pan Rafał Osiecki, pani Barbara Pająk, pani Katarzyna Roszak-Mazurek, pani Halina Roszak, pani Amelia Śliwińska, pan Piotr Topolski, pani Małgorzata Wieczorek, Przyjaciele z Paryża.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 534 885 889 lub drogą mailową: towarzystwo@teatrpolonia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku

Zespół Fundacji Krystyny Jandy na Rzecz Kultury

PRZEŁOMOWA PREMIERA W HEBE

JANDA

MY CLINIC

TECHNOLOGIA KOSMETYCZNYCH NICI KOLAGENOWYCH

Nowatorska koncepcja ujędrniania, skoncentrowana na odbudowie „rusztowania” skóry, analogicznie jak przy zabiegu medycyny estetycznej.

DLA WYGŁADZENIA, POPRAWY NAPIĘCIA
I ZMNIEJSZENIA GŁĘBOKOŚCI ZMARSZCZEK
DO **16% W 15 MINUT.**

J A N D A E K S P E R T O D Z M A R S Z C Z E K

Dostępne w drogeriach i na janda.pl

Włącz 103 FM

 radio
kolor
103 FM

•

PRZED W /AN/ TRAKCIE NAD

•

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Och Cafe //

Premiery dofinansowane przez:

Partnerzy Och-Teatru:

Doradca prawny teatrów:

Patroni medialni:

Partner premier:

Mecenas technologiczny teatrów:

Partner teleinformatyczny teatrów:

Program wydrukowano w:

Projekt graficzny:

progressivo

Serdecznie dziękujemy za pomoc w realizacji scenografii panu **Pawłowi Paciorkowi** („Ferwor”) i za pomoc w przygotowaniu kostiumów – panu **Ryszardowi Maciejowi Kani** („Kania-Ubrania”)

Autorem zdjęć Alicji Czerniewicz, Elizy Rycembel, Krzysztofa Dracza, Sławomira Hollanda i Karola Lelka jest **Robert Jaworski**, autorem zdjęcia Katarzyny Gniewkowskiej – **Krzysztof Opaliński**, a zdjęcie Aleksandry Popławskiej pochodzi z jej archiwum prywatnego.

Projekt plakatu: **Andrzej Kłosiński**

PREZESKA FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTORKA FUNDACJI

KRYSTYNY JANDY NA RZECZ KULTURY
Alicja Przerazińska

DYREKTOR DS. FINANSOWYCH

Aleksander Szafranski

SPECJALISTKA

DS. KSIĘGOWO-PŁACOWYCH
Barbara Łotocka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Jolanta Bielasta, Barbara Bogucka, Adam Kasjaniuk

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Ewa Ratkowska, Zuzanna Szostek

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Edyta Bach, Jolanta Bielasta, Adam Kasjaniuk, Jacek Rakowiecki

IMPRESARIAT

Klaudia Błazik, Zuzanna Szostek

WYNAJMY

Iwona Gradkowska-Kosmala

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Tomasz Harlejczyk, Aleksandra Walasiak

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Marika Cudak, Tomasz Harlejczyk, Janina Staros, Aleksandra Walasiak, Sylwia Wrzosek

KIEROWNIK OBSŁUGI WIDOWNI

Krzysztof Wołyniec

PRODUCENCI WYKONAWCZY/INSPICJENCI

Magdalena Kłosińska, Cezary Margiela, Rafał Rossa, Krystian Zajdel

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia i kostiumy), Grzegorz Orłowski, Tomasz Rusek (scena), Waldemar Zatorski

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Michał Cacko, Tatiana Czabańska, Maciej Gendek, Marcin Głos, Emil Kula, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Michał Suwiński, Adam Szadkowski, Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Łukasz Figa, Emil Kula, Grzegorz Orłowski, Tomasz Przystępny, Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Przemysław Świętochowski, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Hubert Grabowski, Katarzyna Marciniak, Joanna Skrzypiec, Zuzanna Szostek, Sylwia Wrzosek

GARDEROBIANE

Agnieszka Błaszczak, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

Kontakt

Och-Teatr

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Teatr Polonia

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl

NAJBLIŻSZE PREMIERY

TEATR POLONIA

Danny Robins

2:22

Reżyseria: **Waldemar Śmigasiewicz**
Przekład: **Małgorzata Semil**

Obsada: **Maria Sobocińska,**
Agata Turkot, Michał Sitarski,
Krzysztof Szczepaniak

Premiera: **wrzesień 2024**

TEATR POLONIA
OCH TEATR

Boguś Janiszewski

POLITYKA
(spektakl dla dzieci)

Adaptacja i reżyseria:
Magdalena Drab

Obsada: **grupa PAPAHEMA**

Premiera: **lipiec 2024,**
na Placu Konstytucji w Warszawie

OCH TEATR